

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Εβδομον κι’εκοστόν μετρούντες χρόνον
δδρευσίωμ’στην γήν τών Παρθενώνων.

‘Ετος χλίμα δώδεκα κι’ένηκάσ’άκομα,
δλοι τήν’Ανόρθωσι δόχουνε’στό στόμα.

Τού μηνός Ιουνίου δευτέρα,
ό Ρωμικός κατακτά τόν άέρα.

Χίλια δέκα και διακόσια,
κάς τών φρακτέλων τούσα.

Τών όρων μας μετκθλή’ένδικέρουσα πολύ .

Γράμματα και συνδρομαί—άπ’εθθείς προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α κ α ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μερη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμουσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμικού» άνελλιπή
μέ τήν άνάλογον τιμήν,κι’όποτος άπ’έξω θέλει
δέν θά πλ.ήρωση δι’αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

**Μνημόσυνον εκείνου
του πάλας Κωνσταντίνου.**

Σάν όνειρο διαβαίνεις
φυλής βασανισμένης,
σάν ένα παραμύθι,
και συγκινείς τά πλήθη .

Με πόθους παρασμένους
περνης στεφανωμένος,
κι’άπέμεινες του γένους
πόθος μαρμαρωμένος .

Και γονατίζει’ μπρός σου
μ’άγμάτρευτο καθμό,
κι’άπό τού μάρμαρό σου
ζητεί ζωής χυμό .

Και ραίνουνε με μύρα
μαρτυρική πορφύρα
κόραϊς άσπροντυμέναις .

Σύ τ’άφτερα φτερόνεις,
και σό ξεκαρμαρόνεις
καρδιαίς μαρμαρωμέναις .

‘Ελα και ξαναστάσου
σέ μνημοσύνου δίσκο,
και σκόρπα κόλλυβά σου
σέ κάθε Βασιλάκο .

‘Εκιν’εί Φράγκ’εί βοηθί κι’εί σταυροφόρ’εί φίλοι
μ’αυτούς,ποσ σ’έριξαν νεκρό’στο Ρωμανού τήν Πύλην,
κάνουνε τώρα συντροφιά,
και τόχουν δόξα και τιμή .

κι’άκομή τήν’Αγιά Σοφία
τήν θέλουν Τούρκικο Τζαμί .

‘Η σταυροφόρα,Βασιλγιά,πός έγινε κι’εκείνη!...
άνασκαλεύει λείψανα κι’άπομεινάριζα στάκτης,
κι’άν εβρη σπίθας τής πατει κι’άναλαμπας τής σόβνης,
κι’άφροκοπή’στά πόδια της αιμάτων καταρράκτης .

‘Ως πότε,Βασιλγιά,
και με τήν Πασχαλιά
θ’άναστεινάζουσι σκλάβοι;

Και’στό’δικό σου μνημα,
πούναι του κόσμου κτήμα,
καντόλι δέν θ’άνάδη;

‘Ως πότε τά λεπτά τών σταυροφόρων χέρια
θά’μπήγουν’στό σταυρό τά Τούρκικα μαχαίρια;
‘Ως πότε σέ μιάς θείας Κορώνας θησαυρό
θά βλέψης μακελλάρη
τόν Τούρκο με φεγγάρι,
τόν Φράγκο με σταυρό;

**‘Αεροπλάνων βαπτισμός
και μέγας ένθουσιασμός.**

Φ. —

‘Ηγους άκουσε παιάνων,
βλέπε θαύματα περίσσια...

Π. —

‘Στων γνωστών αεροπλάνων
παρευρέθη τά βαπτίσματα

Φ. —

Περιττόν να μ’έρωτες,Περικλέτο μου κολήγχα,
άφοδ έφερει πός έπ’ήγα.

Πληθος κόσμου συνωθεῖτο με ποικίλους ἀνωτάτους.

Π.— Καὶ ποῖος ἦταν ὁ κουμπάρος;

Φ.— Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους.

Μέσα στ' ἀεροδρόμιον
καθέκας ἐπροχώρει,
κι' ἐτόνιζαν ἐγκώμιον
ἄνδρες ἀεροπόροι.

Μαζὶ των ἐψάλα κι' ἐγὼ
τὴν ἀεροπορίαν,
ποῦ μ' ἔλους σήμερα σφριγῶ
πρὸς πτήσιν αἰθερίαν.

Ἐφήμερα τὰ γήϊνα καὶ πᾶνε τοῦ κακοῦ...
τί βράπτεισι ποιητικῆ,
καθ' ἅλα πανηγυρικῆ,
καὶ τὰ θηρία μούγγριζαν τοῦ Ζωολογικοῦ.

Καί' ῥωτοῦνε τὸν κουμπάρο, λυτρωτὴν τῆς Ρωμοσύνης:
ἀποτάσσει τοὺς γήϊνους;
κι' εἶπε τρίς ἀπεταζάμεν ἐν ζητωκραυγῇ μεγάλῃ...
τὸν ῥωτῶν σέ' λίγω πάλι;
καὶ συντάσσει τοὺς ἀνέμους; κι' ἀπαντᾷ με τόνον καί,
τοῦ λαοῦ χειροκροτοῦντος, Περικλῆ μηδαινέ.

Καὶ συντάσσομαι με τούτους,
ποῦ σ' τὸ μέλλον κρύδουν πλούτους,
μὰ καὶ τοῦρανοῦ τὸ μάνικα.

Τοὺς πετῶντας καμρόνον,
καὶ βαπτίζω καὶ μυρῶνα
τῶν Ρωμῶν ἀεροπλάνα.

Ἀποτάσσομαι τῇ σφαιρᾷ
τῶν ἀνθρώπων τῇ γῆνι, καὶ
πιστεύω στὸν ἄερα, ὅπου
δοῦκα μας θὰ γίνῃ.

Καὶ πιστεύω τῷ φρωδῶντι τοὺς ἀερασκούς Αἰόλω,
καὶ θαρρῶ κι' αὐτὸ τὸ κράτος
πῶς Αἰόλου παίζει ρόλο
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος.

Τὴν δοῦκαν θὰ ἀφήσωμεν
θριάμβων ἐφημέριον...
εἰς ὕψος θὰ τρυφήσωμεν
μαζὶ με τὸν Καμπέρον.

Ἄς στρέψωμεν στὸν οὐρανὸν τῆς κυανῆς αἰθρίας,
κι' ἐν τῷ μεγάλ' ὄνοματι τῆς ἀεροπορίας
θὰ βαπτισθῇ τὴν σήμερον τετράς ἀεροπλάνων
πρὸς ἐκπλήξιν τῶν ἐπὶ γῆς κυλομένων νάνων.

Ἀφήσωμεν τοὺς φωνασκούς,
μὲ δύναμιν ἀερασκούς
φουσκώσωμεν Αἰόλων.

Αἰθίρας ἀνεύσωμεν,
καὶ μέλλον ἐξυμνήσωμεν
ἐναερίων στόλων.

Κι' ἐμὲ τὸν Ἐλευθερίον
χειροκροτήσετέ με,

ἰδῆτε μ' ἐναερίον
καὶ προσκυνήσετέ με.

Τὸν ἄνδρα τὸν μακαρίον
λαὸς θὰ χαιρετᾷ,
ποῦ τολμῆρὸς πετᾷ
τὴν πτήσιν τὴν Ἰκαίριον.

Τοῦτον τὸν Ἐλευθερίον ἐπισημοῦν καὶ κράτη
λαῶν ἐπιδρωμένων...
τῆς ἰπταμένης τοῦ πυγμῆς ἢ πτήσης συνταράττει
τὰς φρένας τῶν πυγμαίων.

Βαπτίσματος Ἑλληνικοῦ
κι' ἑνὸς κουμπάρου Κρητικοῦ
μὰ κρίσιμος ἡμέρα.

Αὐτὸς φωνάζει σήμερα
ὅτι δὲν εἶναι χίμαρα
τὸ κατακτῆν ἄερα.

Κι' ἐκεῖνος ἐπὶ νεφελῶν
ἔρχεται μετ' ὄλιγον
νὰ κρῖνῃ γῆν ἄμπερτολῶν
καὶ νεφελοκοκκυῶν.

Τὰς πτέρυγας ταυνύσωμεν
στοὺς ἀθλους τῶν Ἑλλήνων,
καὶ πάντες προσκυνήσωμεν
τὸν Δαίδαλον ἐκεῖνον.

Ἦτον αὐτὸς ὁ Δαίδαλος διάσημος τεχνίτης,
αὐτὸς καὶ τὸν Λαβύρινθο ἐποίησε τῆς Κρήτης,
ὅπου φρικτὸς Μινώταυρος εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους
ἐχόρταινε τὴν πεῖνα τοῦ με σάρκας ἀνθρωπίνου.

Σὲ τοῦτον τὸν Λαβύρινθο, ποῦ σκέψεις προκαλεῖ,
τῶρ ἀνθ' ἑνὸς εὐρίσκονται Μινώταυροι πολλοί.
Σὲ τοῦτον, ποῦ δὲν φαίνεται τῆς Ἀριάδνης μίτος,
σάρκας Κρητῶν ὑσφραίνεται πολλῶν θηρίων μύτος.

Μὲ τοῦ Δαίδαλου τὰ πετὰρ περὲλπίδες πετᾷτε,
κι' οἱ σύγχρονοι Μινώταυροι, ποῦ λέγονται προστάται,
μὲ διαρκῆ μουγγρίσματα καὶ βρυχηθμοὺς ἀγρίου
κάνουν κι' ἐμὰς τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἐλευθερίους
νὰ τάσσωμεν πρὸ τῆς Βουλῆς ὀπίστας ἐκπρόβλους
κι' ἀσπλάγχχους νὰ λογιζώμεν τῆς Κρήτης ἀποστόλους.

Τέτοια κι' ἄλλα σοβάρᾳ,
Περικλέτο μπακαλιάρῳ,
ἄκουσ' ἀπὸ τὸν κουμπάρο,
κι' ἔκανα κι' ἐγὼ φτερά.

Καὶ λαμπρῶν ἀεροπλάνων στρατιωτικῶν τετράς
ἐβαπτίσθηκα σύγχρονος,
κι' ἀποუსίαζες σὺ μόνος,
ποῦ σ' ἄρεσει νὰ χαζεύῃς καὶ τὰστέρια νὰ μετρεῖς.

Καὶ τὰ βάπτισε με χάρι
καὶ μ' ὄνομακα μεγάλη
Κυβερνήτης πτερωτός.

Κι'έβαπτίσθηκε,ζαγάρι,
τόνα Δαίδαλος,και τ'άλλα
Γούψ,Ίεραζ,Άετός.

Νά σοβ ζήσου,κύρ Δευτέρη,
του'φρονάζουν μερικοί,
και καθένας τ'έν συγχάει
κι'έπαίξε κι'ή μουσική.

Και παιανίζόσθη ταύτης
έβαπτίζετο καθείς
πατριώτης άληθής
Δαίδαλος, άεροναύτης.

Κι'είδα γύρω μου Δαίδαλους
τούς μικρούς και τούς μεγάλους,
κι'είδα γύρω μου,τρελλέ,
νά πετούνε κεφαλαί,

ποθγουν σκέψεις δαίδαλώδεις κι'όμοιάζουν λαβυρίνθους
έταν τ'ώνε,Περικλέτο,φασιστούς και έρεβίνθους.

Κι'είδα μετ' Άνορθωτών
και μετ'ωροφενάκων
ένα πλ'ηθος Άετών,
ένα πλ'ηθος Ίεράκων,
κι'άκουσα κρωγμούς κοράκων.

Κι'έπιατο Βασίλειον
άπό μακαρίου,
κι'είδα πρὸς τὸν ήλιον
πτήσεις Ίκαρείους.

Ήδλεπα πετώντας μόνον,
ήσαν δλ' ύπερνεφεας
σάν προφήται τής Γραφής,

πάντες άστρογείτονες,
και τὸν έλλων τὸν γειτόνων
Κιρμινέζοι κρείττονες.

Και τὰ βαπτήσια'τίλειωσαν τέροπλανικά
και μάς έμοίρασαν άσκούς είδος βαπτιστικά,
και κάποιος τότε ρώτησε:τί τάχα διαφέρει
κάθε παλῆρος πολιτευτής του καπετάν Δευτέρη.
Κι'άμείσως άποκρίθηκε μιά πρώτη μαλαγάνα:
έκεινοι'δάπτίζαν παιδιά κι'αὐτός άεροπλάνα.

Κι'είδα'ψηλά τὸν Δαίδαλον,κι'είδα τὴν'Άλκυόνα,
κι'έξω φρενὸν γενόμενος με' τοῦτον τὸν άγῶνα,
τοιούτους λόγους είπα
'στό πλ'ηθος,παρ'απίνα.

Ταῦτα κρᾶζει διατόρωξ ξύλινος άεροπόρος.

Γιατι χάσχορ'έδω πέρα,
προσφιλεξ'μου συμπολιτάι;..
'Στὸν άέρα, στὸν άέρα,
παιδες τὸν Έλληνα,ίτε.

Ότως στέδιον εὐρὸ
μάς άνοιγεται'ψηλά,
ποῦ καθένας μάς θά'βρῃ
έπουράνια καλά.

Άς γενῆ καθείς Καμπέρος,
κι'άς άφήσωμεν έγκαίρος
κάθε δραστὴν έπιγείαν.